

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2013. évi október hó 29. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A rablás büntette miatt I.rendű vádlott ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2012. évi november hó 9. napján kihirdetett 3.B.264/2012/12. számú **ítéletét megváltoztatja**, a vádlott terhére rótt bűncselekményt 1 rb., a 2012. évi C. törvény, 365.§./1/ bekezdés a./pont, /4/ bekezdés c./pont szerinti rablás büntette kísérletének minősíti.

Ezért a vádlottat 5 /öt/ év fegyházra és 5 /öt/ év közügyektől eltiltásra **í t é l i** .

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés 2/3-ad részének a kitöltését követő nap.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A I.rendű vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 15.240.- /Tizenötezer-kettőszáznegyven/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék a 3.B.264/2012/12.szám alatti ítéletével I.rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 321.§ /1/ és /4/ bekezdés a/ pontja szerint minősülő rablás büntettének kísérletében. Ezért 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott, irányának megjelölése nélkül, míg védője enyhítésért, ezen belül enyhébb végrehajtási fokozat megállapítása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ítéleti tényállás és a büntetékiszabási tényezők kisebb fokú kiegészítése, pontosítása mellett az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt utalva arra, hogy a tényállási és jogi indoklásra tartozó adatok több ponton összekeverednek az ítéletben. Ezen indítványát az időközben hatályba lépett új Btk. rendelkezéseire figyelemmel annyiban módosította, hogy az ítélőtábla a cselekmény elbírálásakor a jelenleg hatályos új törvényt alkalmazza, mely szerint a vádlott terhére megállapított rablási cselekmény a Btk. 365.§ /1/ és /3/ bekezdés a/ pontja szerint enyhébben minősül, hiszen a büntetési tétel felső határának 15 évről 10 évre történő mérséklése kihatással van a büntetés kiszabása során alkalmazandó középérték tartamára is. Ezzel együtt az ítéletben felhívott további törvényhelyek megjelölését is az új Btk. adott rendelkezéseihez kell igazítani. Hivatkozott arra is, hogy az új törvény szerint az ítélet rendelkező részében meg kell állapítani a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontját is. Relatív eljárási szabálysértésként értékelve utalt arra is, hogy a 12. sorszám alatti jegyzőkönyv csupán a perbeszédnek tényét rögzíti, az ügyészi és védői indítványok jegyzőkönyvbe foglalása elmaradt. Reagált a vádlott írásban benyújtott fellebbezésére, ezen belül az előterjesztett bizonyítási indítványok tekintetében annak az álláspontjának adott hangot, hogy azok nem foghatnak helyt.

I.rendű vádlott fellebbezésében a tényállás megalapozatlanságára hivatkozott, előadta, hogy a vádbeli időben erős nyugtató szereket fogyasztott az előírt mennyiségeket jóval meghaladó mértékben. A pszichiáter-szakértői vélemény erre nem tér ki, és mivel a szakértőket a bíróság a tárgyalásra nem idézte, ott sem lehetett erre megnyilatkoztatni őket. A fellebbezésben megismételte a vádlott az önkéntes elállásra vonatkozó védekezését, majd maga is hivatkozott az első fokú ítélet óta hatályba lépett Btk. szabályaira, melynek alkalmazását kérve enyhébb büntetés kiszabását indítványozta. Fellebbezésében bizonyítási indítványt is előterjesztett kérve a büntetés-végrehajtási intézetnek, háziorvosának megkeresését a nevelői vélemény, illetve kórtörténeti adatainak beszerzése iránt, majd ez utóbbi adatok birtokában igazságügyi szakértői vizsgálat elrendelését arra nézve, hogy az általa szedett erős nyugtatók mennyiben befolyásolhatták a bűncselekmény elkövetését. Végül hivatkozott arra, hogy az első fokú eljárásban kirendelt védőjével nem tudott konzultálni, a védő a tárgyaláson nem tett meg mindent a védelme érdekében.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő az enyhítést célzó fellebbezést fenntartva a mérlegeléssel megállapított tényállást nem vitatta. Maga is indítványt tett az új Btk. alkalmazására, mely enyhébb elbírálást tesz lehetővé, emellett hivatkozott arra, hogy a vádlott részletes feltáró vallomást tett, 18 hónapja van előzetes letartóztatásban,

fogvatartása alatt magaviseletével problémák nem merültek fel, a cselekményét megbánta, az ad hoc jellegű cselekménye kísérleti szakban maradt. Ezek a körülmények enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott, eggyel enyhébb végrehajtási fokozatban meghatározott büntetést is lehetővé tesznek.

I.rendű vádlott fenntartva az írásbeli fellebbezésében írtakat is, csatlakozott védőjéhez. Előadta, hogy a cselekményt megbánta, családjával a börtönben tartja a kapcsolatot, szabadulását követően hozzájuk szeretne visszamenni.

A fellebbezésekre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ /1/ bekezdése értelmében.

Ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság olyan eljárási hibát nem vétett, amely az érdemi felülbírálatnak akadályát képezhette volna. Ahogy a fellebbviteli főügyészség is jelezte, a 12. sorszám alatti jegyzőkönyvbe csupán a perbeszédnek megtörténtének ténye került rögzítésre, azok tartalma azonban hiányzik. A pótlólag becsatolt, teljes körű jegyzőkönyvből megállapíthatóan e körben eljárási hiba nem, csak jegyzőkönyvezési pontatlanság történt.

Az első fokú bíróság a bizonyítási eljárást teljes körűen lefolytatta, kihallgatta a vádlottat, a postahivatal dolgozóit, **1. tanút** és **2. tanút**, tárgyalás anyagává tette a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat is. A postai dolgozó tanúk vallomása és a vádlotti nyilatkozatok közt egyetlen lényegi ponton volt eltérés, mégpedig hogy a vádlott önként hagyott fel a bűncselekmény befejezésével, vagy azt külső hatásra, a rendőrök érkezését észelve tette. A vádlott az első nyomozati vallomásában maga is elismerte, hogy a trezor kinyílására várva a posta ablakából látta, hogy az épülethez több rendőrautó érkezik, ezért gondolt a menekülésre. Mindemellet a bíróság értékelte az ezzel azonos tartalmú tanúvallomásokat, figyelemmel volt a rendőri jelentésben foglaltakra is. A tanúk beszámoltak arról, hogy a vádlott a rendőrök érkezése előtt milyen pozícióban helyezkedett el, mit láthatott, mit észlelhetett, vallomásuk, figyelemmel a vádlottnak a rendőri intézkedés során tett nyilatkozatára is egyértelművé teszik, hogy I.rendű vádlott később előterjesztett védekezése, az önkéntes elállásra való hivatkozása nem fogadható el. Az ekként okszerű, logikus bizonyítékértékeléssel megállapított tényállás lényegében megalapozott, itt kell azonban megjegyezni, mint ahogy a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott rá, hogy a bizonyítékértékelő részeibe az ítéletnek az első fokú bíróság a jogi indokolásra tartozó részeket is beemelt. Ez azonban csak ítéletszerkesztési hiba, az érdemi felülbírálatra nincs kihatással.

Az ítélet tábla a Be. 352.§ /1/ bekezdés a/ pontja szerint, az iratok tartalma alapján a tényállást csak az alábbiak szerint pontosítja:

Az ítélet 3. oldalának első bekezdésében a cselekmény elkövetésének ideje 2012. április hó 21. napja.

Az ítélet személyi részét pedig azzal kell pontosítani, hogy a Tatabányai Városi Bíróság 2005. november hó 5. napján jogerős 2.FkBk.571/2005/3. szám alatti ítéletével megszüntette a Tatabányai Városi Bíróság 4.Fk.173/2004/2. számú ítéletével alkalmazott próbára bocsátást és a vádlottat lopás büntette és társtettesként elkövetett lopás vétsége miatt ítélete 6 hónapi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre.

A tényállás ekként teljes mértékig megalapozott, így alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is. Ebből következik, hogy az ítéletábra a vádlott bizonyítási indítványainak nem adott helyt, mivel azok az ügy érdemi megítélését nem vitték volna előbbre.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést az első fokú bíróság a vádlott bűnösségére.

A cselekmény minősítését tekintve az ítéletábrának állást kellett foglalnia abban a tekintetben, hogy az elkövetéskor hatályos 1978.évi IV. törvény, vagy a 2013.július 1. napjával hatályba lépett 2012.évi C. törvény / a továbbiakban új Btk./ rendelkezéseit kell-e alkalmazni. Az 1998.évi LXXVII. törvény módosította a Btk. 321.§-át, mégpedig oly módon, hogy a /3/ bekezdés d/ pontja szerint rendelte büntetni az elkövetőt, ha a rablást többek közt közfeladatot ellátó személy ellen, e feladatának teljesítése során követte el, vagyis az ilyen személyek fokozottabb védelmét kívánta megvalósítani. A közfeladatot ellátó személyek körét a Btk.137.§ 2/a. pontja szabályozta, eszerint közfeladatot ellátó személynek kellett tekinteni a postai szolgáltatónál végrehajtó, vagy biztonsági szolgálatot ellátó személyt. A megállapított tényállásból következően **1. tanú** és **2. tanú** a ny.-i II.sz. posta dolgozói voltak, ezen belüli tevékenységük különös védelmet megalapozó végrehajtói szolgálat ellátását - így postai küldemények felvétele, kezelése, továbbítása, készpénzáttulások intézése - kimeríti, azaz közfeladatot ellátó személynek minősültek.

Ez esetben az elkövetéskor hatályos törvény szerint I.rendű vádlott cselekménye helyesen a Btk. 321.§ /1/ és /5/ bekezdése szerint minősülne. Ennyiben tehát az elkövetéskor hatályos törvényi rendelkezéseknek az első fokú bíróság általi minősítés nem felelt meg, mivel figyelmen kívül hagyta a sértettek közfeladatot ellátó személykénti minősülését. A helyes minősítésű bűncselekményre az elkövetéskor hatályos törvény 10 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés kiszabását rendelte.

Az új Btk. a 459.§ 12. pontja szabályozza a közfeladatot ellátó személy fogalmát, ezen belül az o/ pont szerint közfeladatot ellátó személy az egyetemes postai

szolgáltatónál ügyfélkapcsolati feladatot ellátó személy, e tevékenysége során. Ebből megállapítható, hogy az új Btk. szabályozás szerint is közfeladatot ellátó személyeknek minősülnek az ügy sértettjei, így a vádlott által elkövetett cselekmény a Btk. 365.§ /1/ bekezdés a/ pontja és a /4/ bekezdés c/ pontja szerint minősülő rablás büntette, melynek büntetési tétele 5-15 évig terjedő szabadságvesztés. Az elkövetéskor hatályos törvényhez képest a középértékes szabályozásban változás nem történt, így a tételkeret alsó határának 5 évre mérséklése és a jelenlegi - a Kúriai vélemény alapján - feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés miatt is az új Btk. alkalmazása tesz lehetővé enyhébb elbírálást, ezért az ítélet megítélése szerint ezt kellett alkalmazni. Az új Btk. 38.§ /2/ bekezdés a/ pontja ugyanis akként rendelkezik, hogy ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.

Ennek megfelelően az ítélet a törvényszék ítéletét a Be. 372.§ /1/ bekezdése alapján megváltoztatta és a bűncselekményt a 2012.évi C. törvény 365.§ /1/ bekezdés a/ pontja és /4/ bekezdés c/ pontja szerinti rablás büntette kísérletének minősítette.

Az eltérő minősülés miatt új büntetés kiszabása vált szükségessé másodfokon. Ennek során az ítélet a Btk.79. és 80.§-aira figyelemmel I.rendű vádlott vonatkozásában enyhítő körülményként értékelte, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt. Vonatkozásában az ítélet olyan további, úgy a személyi, mint tárgyi oldalon értékelhető enyhítő körülményeket nem tudott feltárni, amelyek a komoly tárgyi súlyú bűncselekményt elkövető, büntetett előéletű vádlott esetében az ilyen jellegű bűncselekmények országos szintű elszaporodottsága, a sértetteket ért lelki trauma mellett a törvényi minimumban meghatározott 5 év szabadságvesztésnél enyhébb büntetést indokolnának. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata a Btk. 37.§ /3/ bekezdés ad/ pontja szerint fegyház. Az ítélet a fenti körülmények miatt az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítására sem látott alapot. A szabadságvesztés tartamához igazodóan a másodfokú bíróság a Btk.62.§-a alapján a vádlottat a közügyek gyakorlásától is eltiltotta.

A Btk. 38.§ /2/ bekezdés a/ pontja szerint rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról is.

A további rendelkezések törvényesek, ezért az ítélet egyebekben az első fokú ítéletet a Be.371.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy kísérletre vonatkozó szakasz hely a Btk. 10.§ /1/ és /2/ bekezdése, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó szakasz hely a Btk. 92.§ /1/ és /2/ bekezdése, az elkövetésre vonatkozó szakasz hely a Btk.72.§ /1/ bekezdés a/ pontja.

Az első fokú ítélet kihirdetése óta a mai napig előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítása a Btk. 92.§ /1/ és /2/ bekezdésén, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be. 381.§ /1/ bekezdésén alapszik.

Győr, 2013. október 29. napján

Dr.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk.
a tanács tagja, előadó

Dr.Miklós Mária sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és ezáltal a Tatabányai Törvényszék 2012. november hó 9. napján kelt 3.B.264/2012/12. szám alatti ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2013. október hó 29. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül

kiadó